

μον «Απομνημονεύματων» άνασκειυ του έργου του Thiersch.

Πρόκειται περί σημαντικού ιστορικού μνημείου διά τὸ ὅποιον εἶμαι εὐτυχῆς διὰ δύναμαι νὰ ὁμιλήσω. Πολύτιμος φίλος καὶ ἀκούμαστος ἐρευνητὴς τῶν ιστορικῶν πηγῶν, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἐμπιστευθῆ τὴν μελέτην τοῦ ιστορικοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ, τὸν ὁποῖον κατέχει.

Εἶναι ὀγκώδεις χειρόγραφον γραμμένον γαλλιστί. Εἶναι καὶ ἐξ ἄλλων ἐργασιῶν του γνωστὸν πόσον εὐκόλῃ μετεχειρίζετο ὁ Σπηλιάδης τὴν γαλλικὴν. Ἐκδιδομένον τὸ ἔργον θ' ἀποτελέσῃ δύο τομῆται ὀγκώδεις τόμους εἰς ὅσον. Τὸ χειρόγραφον δὲν ἦτο ἀγνωστὸν εἰς τὸν γράψαντα τὴν βιογραφίαν τοῦ Σπηλιάδη Γ. Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος τὸ ἀναφέρει ὡς ἀνέκδοτον. Ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀποδεικνύον τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Σπηλιάδη εἶναι τὸ ὕφος του, λιτὸν, διαυγές, σαφές, ἐντονόν. Ἐνθυμίζει τοὺς καλλιτέρας γάλλους ἀπομνημονευματογράφους τῆς φλογερᾶς ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ ἐμπνεύσει, τὸ χρωματίζει καὶ τὸ καθιστᾷ φλογερὸν τὸ ἱερὸν πάθος τῆς καταπατουμένης ἀληθείας.

Κάθε σελίς του εἶνε ἀνασκευή τῶν συκοφαντιῶν διὰ πληροφοριῶν λεπτομερῶν τοῦ αὐτοῦ καὶ γνωρίζοντος ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τῆς ἐποχῆς συγγραφῆς. Ὅχι, ὁ Καποδίστριας οὐδέποτε ἐσκέφθη νάγινῃ δυναστὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ φορέσῃ στέμμα. Ποτὲ δὲν ὁμιλήσει κατὰ τῶν ρουμελιωτῶν ἀρχηγῶν. Δὲν συνήθησε γύρω του «καλιανθρώπους». Δὲν ὑπῆρξε τρομοκράτης. Δὲν ἐθύσασε τὰ συμμέρονα τῆς πατρίδος εἰς πάθη. Τὰ ἐπισημῶντα ὅλα καὶ αἱ σιχημυθία τοῦ ἀναφέρει ὁ ξένος λιβελλογράφος διὰ νὰ δώσῃ κύρος εἰς τὸ ἔργον του εἰνε ψευδῆ. Ἡ ἀνασκευή γίνεται διὰ παραθέσεως τῶν γεγονότων, διὰ τῆς ἐρευνῆς τῆς δράσεως τῶν προσώπων, ὥστε πολῦτιμον ὄλικόν θα δοθῆ εἰς τὴν ιστορίαν διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου. Πρόκειται περί ἀποκαλυπτικοῦ νέου φωτός. Εἶνε γνωστὸν πόσον ὁ Σπηλιάδης ὑπῆρξε φίλος τῆς ἀληθείας. Οὐδέποτε ὑπῆρξε προσωπα, ἀλλὰ τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος καὶ τοῦ δικαίου. Ὅσα γράφει περί αὐτοῦ ὁ Νικόλαος Δραγοῦνης εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις» του τὸν ἐμφανίζουν ὑπέροχον πλουταρχικὸν τύπον.

Τοῦ ἔργου του τούτου προτάσσει ὁ Σπηλιάδης τοὺς ἀκολουθοῦντες ὑπερόχους λόγους τοῦ Ντιντερό.

«Ἡ συκοφαντία ἐξαφανίζεται μετὰ τὸν θάνατον ὁσίου ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὄρθια κοντὰ εἰς τὴν λάρνακα μεγάλου ἀνδρὸς ἀσχολεῖται εἰς τοὺς αἰῶνας ἢ ἀναταράσσει τὴν τέφραν του μ' ἓνα μαχαίρι».

Καὶ ὁ Καποδίστριας ὑπῆρξεν ὑπέροχος. Τὸ εἶδειε καὶ εἰς τὰς τελευταίας του ἀκόμη ἡμέρας. Τοῦ εἶχαν καταγγεῖλει διὰ οἱ δύο ἀνθρώποι ποὺ ἀπέκρωτο νὰ γίνονιν φονεῖς του εἶχαν ἀγορεύσει ἐξ πιστοῦλα ἀπὸ ἓνα ἴδιον ἔμπορον καὶ μολονότι ἴσαν ἤδη καὶ οἱ δύο ὑποπτοὶ δὲν ἔλαβε μέτρα ἐναντίον των. Οἱ τύραννοι ὁμοῦ τρέμονιν εἰς κάθε καταγγελίαν καὶ φροντίζουν διὰ τὴν ζωὴν των καὶ θῶαν δὲν κινδυνεύει. Ἐκεῖνος τοὺς εἶδε ἐνεδρεούοντας εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Ναυπλίου ἐνῶ εἰσῆρχετο καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ἓνας τὸν ἐκτύπη τρίς μετὰ τὸ μαχαίρι του καὶ ὁ ἄλλος ἀδειάζε τὸ πιστόλι εἰς τὸ κεφάλι του. Ὁ Κυβερνήτης ἔπεσον μετὰ μόνην αὐτὴν τὴν φρασίν.

— Τί σὰς ἔκαμα ;

Ἦτο ἀπὸ τοῦ ἀνατέρους ὀνθρώπου ποὺ ξέρονιν νὰ εἶνε ἀρχηγοὶ λαῶν καὶ βαδίζουν πάντοτε μετὰ τὸ στήθος ἀκάλυπτον πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀψηφόντες τὴν ἰδίαν τὴν ζωὴν. Δ. Α. Κόκκινος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΛΥΩΝ.— Τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐδόθη μέγας χορὸς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Συλλόγου (Societe Amical des Hellenes Luonnais) εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Γκράν Παλαί.

Τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ χοροῦ εἶχον ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κ. Βαρβέρουλου, ὁ ἐπίτιμος Πρόεδρος κ. Κ. Παπαλαδᾶς καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ χοροῦ κ. Κόρφης. Τὸν χορὸν ἐτίμησαν πλείστοι Γάλλοι συμπολίται ἀξιωματικοὶ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Παριζίας καὶ τοῦ Pont-de Chery. Ἐβραβεύθη τὸ χορευτικὸν ζεύγος τοῦ κ. Γ. Κόρφη καὶ τῆς Δίδος God-Bare, οἱ ὁποῖοι μετὰ σολῆν Ἰσπανῶν ταυρομάχων ἐχόρευσαν τὸν Ἰσπανικὸν χορὸν Ἰταμπέλτα.

Ἐπίσης διεκρίθησαν διὰ τὴν ὁμορφίαν των οἱ κ. κ. Γ. Λεφάνης, μετὰ σολῆν εὐζώνου καὶ ἡ κυρία του μετὰ σολῆν βλάχας, ἡ δὲς Ἀρβαντιδου, Βλαχοπούλα, ἡ κ. Γ. Πακιάδου, τοιγγάνα, καὶ ὁ κ. Κ. Πακιάδης, πιερρότος. Ἐπίσης διεκρίθησαν σὺν χορὸν οἱ κ. κ. Μάριος Καλλονιάτης, Γ. Θεοφιλάκος, Ἀρ. Τσιτιονέλης, Δ. Σιγαράς, Χ. Βακαλόπουλος καὶ αἱ δίδες Σ. Τσιτιονέλη, Ἀρ. Ἀρβαντιδου, Εὐαγγ. Σιγαρά καὶ ὁ κ. Μ. Ἀρβαντιδης.

Ἐπίσης τὴν 1 Μαρτίου ἐδόθη χορευτικὴ ἐσπερὶς εἰς τὴν κομπῆν αἰθούσαν τοῦ ἐν Pont de Chery Συλλόγου τῶν Ἑλλήνων. Παρευρέθησαν οἱ κ. κ. Γ. Θεοφιλάκος, Κ. Τσίτσας, Μ. Καλλονιάτης, Ν. Νικολαΐδης, Μ. Ἀθανασιάδης, Π. Εὐστρατιάδης, Α. Τσιτιονέλης καὶ δίδες Εὐτ. Καμπουρεζή, Σ. Τσιτιονέλη, καὶ ἡ κ. Τσίτσα.

Ἐπίσης παρεστέθη ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Κήρυκος» τῶν Παρισίων κ. Ε. Κομνηνός, ὁ πιανίστας κ. Κ. Καλδῆς καὶ ὁ βιολλιστὰς κ. Κ. Κασιώτης. Μ. Ἰωαννίδης

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ὁ θερμῆμένος πλάτανος βαρδιότορας τὴν Ἰσκιων τὴν ἐκκλησίαν! λαὸς πουλιὰ φωλιάζανε στὰ χέρια του καὶ τρελοπαίζαν κάτω ἀπὸ τὸν Ἰσκιὸν λαὸς παιδιὰ.

Ἦρθαν οἱ καλογέροι τοῦ κρεμάσανε λογοῦ καμπάνα σὸ λαμό κι' ἀλλαξοπίστησε ἄβελα κι' ὁ πλάτανος κι' ὁ χριστιανὸς τὸν πήρε καὶ τὸν ἔκαμε καμπαναριό.

Καὶ τῶν Ἑλλήνων οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἥρωες, τώρα δαιμόνοι καὶ στοιχεῖα, θυμώσανε κι' ἀνάψαν' ἔσπολυσαν μετὰ τοὺς ἀνέμους, μετὰ τῆς τριφυλίας, τὴν τρικυμιά.

Κι' ὁ πλάτανος κτητήθηκε, σοριάστηκε καὶ βρόντηξε στὴ γῆ, νεκρὸς καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὸν κλάψανε τὸ κουφάρι του πήρε, τόκοψε ἀκαρδὸς ὁ Χριστιανός.

«Οἱ Καρμοὶ τῆς Διμνοθάλασσης». Κωδῆς Παλαμῆς

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τόνες σὸ πιάνο τῆς καθίζει ἡ Λότη νὰ τραγουδήσῃ τὸ τραγοῦδι π' ἀκαοῦσε. Εἶταν, θυμάμαι, τοῦ Γενάρη ἡ κρῶνη καὶ σὰ θεοῦ ὄσω ὁ ἀνεμὸς βογκοῦσε. «Βέρθερ» τοῦ λέει «πῶς θές νὰ τραγουδήσω ;» «Βοριάς φυσάει, ἀκούς τὸ φύσημά του ;» «Δὲ βγάω γὰρ, τὸ πιάνο θὰ σφαλῆσῃ !» Κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτω.

Τότε ἀξάφνα ὁ Δαμπέρδης μέσα μπαίνει χωρὶς κανένα νὰ καλησπερῆσει. Πίπτα σὰ δόντια βάσκει ἀναμῆν, πῶς θές ὁ ἔρμος εἶσι νὰ μιλήσῃ ; Μὲ γὰ ἰ ἀσφατῆ τὸ νοῦ του λὲς φωτίζει... Πενάει τὴν πίπα ἄπ' τὰ παρῆθρά του, σὲ μιά ἀκρὴ ὁρμαίει κι' ἐκεῖ ἵσυχος καθίζει, Κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτω.

Μὰ κλάψιμο ἀπὸ δίπλα τότε ἀκούνε. «Εἶναι τὸ παιδί μου !» ἡ Λότη κράζει. Ὅξω ὅλα τὰ στοιχεῖα φυσομανοῦνε, καὶ σκούζει τὸ μικρὸ ὄλο καὶ φωνάζει, καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ρουχαλλίζει βαθιὰ βαθιὰ ὁ Δαμπέρδης στὴ γωνιά του κι' ἡ Λότη τρέχει στέκεται σαστίζει, Κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτω.

Καὶ λέει «Δαμπέρδη! Λότη!» περπατώντας. «Δαμπέρδη! Βέρθερ !» σπατάει κι' ἐκείνη. Ἐκεῖ ὁ Δαμπέρδης πεταχὰ ἔσπῳντας φωνὴ σὰν τᾶβρος «Βέρθερ ! Λότη !» στήνει. Ἔτσι παράφωνα ἐνῶ οὐραλιάζανε ὄλοι, ὁ Βέρθερ γάνει τὸν ἀ μωλά του, καὶ μετὰ σὸ ἀφτί του ἀδιάζει ἓνα πιστόλι καθὼς περπάταε ἀπάνου κάτω.

(Ταμπουράς καὶ Κόπανος) Ἄλεξ. Πάλλης

Ὁ διαγωνισμὸς τῆς «Δολοφονημένης» τελειώνει. Ἄπαν-τῆδατε ταχῶς. — ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΑΙ Ὁ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ; Κνετᾶτε σὸ ἐξῶφύλλο τοὺς ὄρους καὶ τὰ πλοῦδια δῶρα ποὺ θὰ πάρετε. Μὴ χάνετε καιρὸ !